

„Tańcząca” i „Projekt C”

– młody człowiek w poszukiwaniu pasji

scenariusz lekcji języka polskiego

Uwaga: fragmenty scenariusza można wykorzystać na lekcjach języka polskiego, historii i społeczeństwa, sztuki, wiedzy o kulturze, na lekcjach wychowawczych lub całość scenariusza jako formę realizacji ścieżki edukacyjnej (szkoła podstawowa: edukacja czytelnicza i medialna. Scenariusz można wykorzystać także na lekcji bibliotecznej.

Wiek: od 9 do 12 lat

Liczba osób: od 3 do 30

Czas trwania: czas trwania zajęć należy planować w zależności od liczby wykorzystanych propozycji, orientując się według czasu poszczególnych części scenariusza. Często czas jest orientacyjny, ponieważ zupełnie inne są możliwości 9- i 12-latka.

Cele:

- » Pokazanie, że warto mieć pasję, a na swój sukces trzeba uczciwie pracować.
- » Przekonanie, że warto poszukiwać, popełniać błędy, angażować się.
- » Pokazanie, że zawsze bardziej opłaca się być aktywnym i pracowitym niż biernym. Tylko aktywni mają szansę na prawdziwy sukces (mały lub duży).
- » Pokazanie różnych możliwości włączenia się w działalność charytatywną.

„Tańcząca” i „Projekt C”

- młody człowiek w poszukiwaniu pasji

Propozycje zajęć:

1. Odkrywanie pasji

- przygotowanie portretów postaci

Nie jest oczywiste, że każdy wie, co go pasjonuje. W wolnym czasie często robimy to, co inni: oglądamy filmy, czytamy książki, wyszukujemy wiadomości w internecie, spotykamy się z przyjaciółmi. Warto zadać sobie wtedy pytanie, co tak naprawdę nas cieszy? Jaka praca wydaje nam się atrakcyjna w przyszłości?

Na wielkim arkuszu papieru każdy wpisuje słowa-hasła, które kojarzą mu się z ciekawą pracą (np. projektowanie, taniec, podróże, pisanie książek, sztuka wizażu, informatyka, jazda na łyżwach, zarządzanie wielką firmą).

Wspólnie zastanawiamy się nad każdym hasłem. Co można zrobić już dziś, żeby w przyszłości pracować tak, jak sobie wymarzyliśmy? (projektowanie - rysunki, pierwsze projekty, studiowanie książek, żurnali, albumów; taniec - samodzielne ćwiczenia, zapisanie się na zajęcia, wynalezienie filmów o tańcu, odłożenie pieniędzy na ten cel; podróże - nauka języków obcych, znajdowanie ciekawostek o innych krajach i kulturach itd.). Zaplanowanie, jakie działania chcę podjąć, żeby realizować swoje marzenie.

Czas 30 minut

2. „Tańcząca” i „Projekt C” mają wspólny punkt zwrotny akcji: kiedy bohaterki uświadamiają sobie, że najszcześniejsze są, robiąc co innego, niż z początku planowały.

Wiele osób dopiero w działaniu przekonuje się, że w gruncie rzeczy marzy im się coś innego. Wspólne czytanie fragmentów „Tańcząca” od s. 117 od słów „Martho...” do końca rozdziału, „Projekt C” s. 172 od słów „Po kilku grzecznych pytaniach na temat szkoły...” do „wszyscy uśmiechali się coraz szerzej, zwłaszcza Amanda” i końcówka tego rozdziału, s. 174 od „Wiesz - przyznała Edie... do końca rozdziału.

Czas 20 minut

3. Rozmowa, co najczęściej przeszkadza realizować marzenia.

Wiek (można zrobić plan realizacji marzenia i rozłożyć go np. na 2-3 lata)

Brak pieniędzy (może warto je regularnie odkładać, zarobić dodatkowe pieniądze w wa-

„Tańcząca” i „Projekt C”

- młody człowiek w poszukiwaniu pasji

Propozycje zajęć:

kacje, poprosić rodziców, żeby zamiast prezentów na urodziny czy święta, wsparli nasz projekt finansowo)

Brak czasu (warto się zastanowić, co ograniczyć, z czego zrezygnować, żeby zyskać więcej czasu - np. z długiego oglądania telewizji, z gier komputerowych).

Inna wizja dorosłych, inny pomysł na naszą przyszłość (trzeba przekonać rodziców, że to, co chcemy robić, jest poważne, że to plan na przyszłość, a nie chwilowy kaprys. Kiedy zobaczą, ile wysiłku dziecko wkłada w projekt, może zmienią zdanie).

Nie warto się bać śmieszności, odrzucenia. Ludzie z pasją budzą sympatię i szacunek. Na zakończenie można zrobić plakat obrazujący hasło: „Robię to, co chcę, a nie to, co mi się chce”. Można także wymyślić inne hasło na temat samorealizacji i zilustrować je.

Czas 30 minut

4. Propozycje prac charytatywnych (pod kierunkiem nauczyciela lub rodzica).

Jak pomagać?

W sposób odpowiedzialny i przemyślany. Nie wystarczy zebrać pieniądze do puszek, trzeba wiedzieć, gdzie i po co chce się je wydać. Pomocy potrzebuje wiele osób w bliskim otoczeniu, trzeba się tylko rozejrzeć. Nie wolno dzielić pomocy na lepszą i gorszą (kto pomaga Afryce jest wspaniały, a kto psom w schronisku jest bezduszny). Trzeba zdać sobie sprawę z własnych ograniczeń - nie uratujemy całego świata, nie nakarmimy wszystkich głodnych, ale to nie znaczy, że pomoc nie ma sensu. Kto ratuje jedno życie - ratuje cały świat.

Co może zrobić dziecko? W jaki sposób pomóc innym?

1. Zrobić porządki we własnych rzeczach, zrobić zbiórkę fantów, wystawić je na aukcję charytatywną np. na Allegro. Zebrane pieniądze przeznaczyć na wybrany cel. Warto zwrócić dzieciom uwagę, że potrzebującym oddaje się tylko rzeczy w dobrym stanie, czyste, kompletne, zadbane - takie, jakie sami chcielibyśmy dostać.
2. Zrobić zbiórkę zabawek i gier, a następnie wysłać dzieciom, które ich potrzebują (wystarczy nawiązać kontakt ze świetlicą środowiskową, domem dziecka, szpitalem).

„Tańcząca” i „Projekt C”

– młody człowiek w poszukiwaniu pasji

Propozycje zajęć:

3. Zorganizować w szkole kiermasz własnych wyrobów: kartek świątecznych, ozdób, prac plastycznych, wypieków. Można także zrobić wernisaz własnych prac, a dochód przeznaczyć na wybrany cel.

4. Wraz z dorosłym współpracować jako wolontariusz kwestujący w jakiejś dużej akcji (WOŚP, Fundusz Papieski).

5. Poszukać potrzebujących blisko siebie: sąsiadki, której można wnieść zakupy na drugie piętro, młodszej siostry, z którą warto czasem spędzić trochę czasu, koleżanki, z którą można się wspólnie pouczyć.

6. Zorganizować w szkole bank pomocy uczniowskiej: Mogą zgłosić się do niego osoby, które mają czas i chcą pomóc młodszemu uczniowi w lekcjach, oraz osoby, które takiej pomocy szukają. Nonie uczyła się projektowania od Crow, Crow nauczyła się od Nonie czytania. Warto się zastanowić, czy nie da się w ten sposób wymienić umiejętnościami.

7. Skorzystać ze sprawdzonych pomysłów, na przykład założyć, jak Edie, blog lub stronę internetową uwrażliwiającą na jakiś problem. Na wzór dziewczyn z „Projektu C” można samodzielnie pomalować koszulki.

Materiały dla nauczycieli:

Opowieści znanych ludzi o początkach ich kariery (np. Einstein był w szkole traktowany jak niedorozwinięty) oraz o ludziach, którzy wykonują nietypową, ciekawą pracę zgodną z zainteresowaniami

(sprawdź na: www.pracazpasja.pl/prezentacje-misfreelancerzy
www.pracazpasja.pl/prezentacje-misfreelancerzy)

Można wcześniej poprosić uczniów, żeby sami przygotowali takie przykłady. Pomocne będą wywiady z ludźmi, którzy ciężko pracowali na swój sukces od dziecka (np. sportowcy, artyści, muzycy).